

РЕШЕНИЕ

№ 2235

гр. София, 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 18.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **10166** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. Д. А. чрез адв.Д. К. с адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх.Б, ет.1, офис 2 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0262-000244/03.08.2020г., издадена от А. Г. В. - началник група към ОДМВР-С., РУ Е. П. , с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на В. Д. А. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, описаната в същата фактическа обстановка, не отговоря на истината.Неправилно е приложен процесуалния закон. Оспорва се материалната компетентност на актосъставителя, както и по отношение на издателя на оспорената заповед. Иска се отмяна на процесната заповед.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. В С жалбата се претендират разноски.

Ответникът –началник група към ОДМВР С., РУ Е. П., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 03.08.2020г., около 22:50 часа в Горна М. на път първи клас № ПП 6 в посока от [населено място] към [населено място] бил спрял за проверка от органите на ОД на МВР –С., РУ Е. П., л.а. „Мерцедес 200Е“ с ДК [рег.номер на МПС] , управляван от жалбоподателя В. Д. А.. В хода на проверката, полицейските органи установили, че водачът на автомобила силно лъхал на алкохол, поради което го поканили да му бъде извършен тест за алкохол с техническо средство „алкотест Дрегер 7510“ с фабричен № 0175. Жалбоподателят отказал да бъде изпробван за алкохол. На същият е издаден АУАН № серия АА 944707 от мл.автоконтрольор в РУ Е. П. –З. В. Д., за извършено нарушение на чл.174 ал.3 от ЗДВП. Издаден му е и талон за медицинско изследване № 074004, в който жалбоподателя собственоръчно е изписал, че отказва да даде кръв или да бъде изследван с техническо средство за установяване употреба на алкохол.

АУАН е послужил като основание за издаване на Заповед № за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0262-000244/03.08.2020г., издадена от А. Г. В. - началник група към ОДМВР-С., РУ Е. П. , с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДВП по отношение на В. Д. А. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

По делото като писмени доказателства са приети Акт за установяване на административно нарушение № серия АА 944707/03.08.2020г., съставен от мл.автоконтрольор З. В. Д., талон за медицинско изследване, спарвка за водача В. Д. А., докладна записка до Началника на РУ – Е. П. от мл.автоконтрольор З.Д., справка от Началника на РУ Е. П., Заповед № 517з-51/05.01.2018г. на Директора на ОДМВР –С., акт за встъпване в длъжност

Жалбоподателят не представя доказателства в съдебното производство, въпреки предоставената му възможност от съда.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДВП мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни

лица. Съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513-51/05.01.2018г. Директора на ОДМВР-С., е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ, началник група „Охранителна полиция“ в РУ при ОД на МВР. Приет е и акт за встъпване в длъжност /лист 14 от делото/, видно от който – издателя на оспорената заповед А. В. Г. на 06.08.2014г. е встъпил в длъжност –началник група „Охранителна полиция“ към РУ Е. П. при ОДМВР-С..

Поради изложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Възраженията изложени в жалбата, относно некомпетентността на органа, издал оспореният индивидуален административен акт са неоснователни.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, т.к. в заповедта са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, поради което не са налице допуснати съществени нарушения на процесуалния закон.

Относно спазване на административнопроизводствените правила и материалноправната законосъобразност на оспорения акт: Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП/ в приложимата му редакция/ за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

В АУАН е посочено, че водачът виновно е нарушил разпоредбата на чл.174 ал.3 пр.1 от Закона за движение по пътищата. От доказателствата по делото, по несъмнен начин и безспорно се установява, че на 03.08.2020г. жалбоподателят В. А. е управлявал моторно превозно средство, което е спряно за проверка, в хода на която същият е отказал да бъде проверен с техническо средство за установяване на употреба на алкохол в кръвта му и не е изпълнил предписанието за медицинско изследване и взимане на биологични проби за установяване на алкохол в кръвта.

Правилно нарушението на жалбоподателя е констатирано със съставения акт за административно нарушение от компетентните органи, който съгласно чл.189 ал.2 от ЗДВП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Отделно от това, съдът кредитира и приетите писмени доказателства, а именно докладна записка до Началника на РУ Е. П., изготвена от мл.автоконтрольор З.Д., както и справка до Директора на ОДМВР – С., изготвена от Началника на РУ Е. П..

Жалбоподателят, не ангажира доказателства въз основа на които би могъл да обори констатациите в АУАН, а именно обстоятелството, че е управлявал цитираното в акта моторно превозно средство на изписаната дата, място и час, както и обстоятелството, че е отказал да бъде проверен с техническо средство и да се яви за медицинско изследване.

Жалбоподателят е имал възможност да направи възражения при съставянето на АУАН, както и да представи допълнителни обяснения и възражения в 3-дневен срок от съставянето на акта. Такива възражения във връзка с управление на автомобила, не са направени от жалбоподателя. Не е ангажирал и доказателства в съдебното производство, въпреки предоставената му възможност. Предвид това, неоснователни са твърденията му в жалбата, че му е нарушено правото да ангажира доказателства и да представи възражения.

Твърденията му, че установената фактическа обстановка не отговаря на истината са необосновани.

Съдът, намира че в оспорената заповед се съдържат подробно посочени фактически основания, като конкретно и детайлно са посочени установените обстоятелства, във връзка с извършеното от жалбоподателя нарушение на Закона за движение по пътищата.

Мярката е наложена за максимално посочения в чл.171,т.1 б.“б“ от ЗДВП срок от 18 месеца, който се явява и законосъобразен с оглед множеството нарушения на правилата за движение по пътищата, посочени в справката картон на водача. Предвид това, съдът намира, че е спазен и принципът за съразмерност по чл.6 от АПК.

С оглед гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в отсъствие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на които се основава и при съответствие с целта на закона (Закона за движение по пътищата) и жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, разноски се дължат на ответника, които не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град III-то отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. А. чрез адв.Д. К. с адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх.Б, ет.1, офис 2 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-0262-000244/03.08.2020г., издадена от А. Г. В. - началник група към ОДМВР-С., РУ Е. П. , с която на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДВП по отношение на В. Д. А. е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.172 ал.5 от ЗДВП/
редакция ДВ бр.77 от 2018г. в сила от 01.01.2019г./

СЪДИЯ: